

»Og De tænkte ikke paa Urmager-skolen.«

»Jo, det var da det første Sted jeg søgte til! Men — jeg var jo Kvinde og Skolen var *kun for Mænd*. — Senere er jo ogsaa den Mur falden — ligesom saa mange andre.«

»Hvad lærer en Urmagerlærling allerførst?«

»At *file*. — Dette Stykke Staal er fileet 8-kantet. Det skal nu nøjagtig passe ind her. Ser De, det sidder og det sidder godt. Men det er en stor Kunst at kunne file sikkert. Om og om igen hedder det i det første Aarstid. Er man kommen lidt efter det, faar man Lov at lære at *dreje*. Saa kommer man efterhaanden til at behandle Stueure først og tilsidst Lommeure, det er jo den vanskeligste Gren i Faget, fordi al Ting er saa smaat og skal være saa akkurat. — Sent er Arbejdet.«

»Hvorlænge var De i Kallundborg.«

»Jeg stod i Lære i tre Aar, var saa i ca. 2 Aar Svend hos en Urmager her i København.«

»Og var naturligvis Medlem af Fagforeningen?«

»Selvfølgelig. Derefter tog jeg for Resten af mine Penge til Udlandet. — Jeg har arbejdet i Aarevis hos store Urmagere i *Lindau* og i *Strassburg*, hvor jeg en hel Vinter tog Timer i Fransk for at gaa til *Genf*. — Her havde jeg Plads et Aar. Overalt, hvor jeg var kommen frem, havde man mødt mig med Forstaaelse og havde budt mig ganske de samme Vilkaar som Mænd, det var derfor svært for mig, da jeg fra *Genf* kom til *Paris* og fandt det bogstavelig talt umuligt at komme ind paa noget Værksted. Man var høflig, men bestemt afvisende, og ingen af de udmærkede Anbefalinger, som jeg kunde fremlægge fra verdenskendte Firmaer, i hvis Tjeneste jeg havde været, kunde aabne Døren for mig. Jeg var Kvinde og kunde derfor aabenbart ikke bruges til Alvor.

Jeg rejste hjem og nedsatte mig i Efteraaret 1904 i Jærnbangsgade. Jeg

blev saaledes den første Kvinde som Urmagermester herhjemme, medens Frk. Hindenburg, som De maaske ved, var vor første kvindelige Urmagersvend. Den første Tid var drøj. Jeg havde for lidt Driftskapital, opgav derfor tilsidst Butiken og lagde Værkstedet herud.«

»Er der ikke Hjælp at faa nogen Steder for unge Haandværkere, der vil være Mestre?«

»Jo, Industriforeningen uddeler jo *Læge Pinques Legat*, der netop har det Formaal. Jeg forhørte mig ogsaa den Gang, men fik som Svar, at Legatet kun kunde gives til Mænd. Senere gjorde jeg mig bekendt med Fundatsen. Der stod *Haandværkere*. Jeg søgte atter og fik Meddelelse om, at jeg vel var kvalificeret, men »saa længe der var kvalificerede Mænd, der søgte, vilde de blive foretrukne.« Jeg har søgt hvert Aar siden — i Aar er mine Anstrengelser kronede med Held, — jeg har faaet 500 Kr.«

»Skal det forstaaes som om der ingen kvalificerede Mænd har søgt det i Aar «

»Sikkert ikke. Jeg vil i hvert Fald hellere tro, at jeg har faaet det, fordi man ogsaa her har indset det urigtige i at forsøge paa at udelukke Kvinder — blot fordi de er Kvinder. — Jeg fik ogsaa af Dansk Kvindesamfund tildelt en Andel i det Andræske Mindelegat. — Jeg er glad for al denne Hjælp, den er af stor Betydning for mig — til stor Anbefaling for mig.«

»Er Deres Kunder nu overvejende Kvinder?«

»Nej, — ingenlunde. —«

»Det er dog ellers rimelig, at Kvinder støtter Kvinder?«

»Ja, naar en Kvinde byder *samme Arbejde til samme Pris* som en Mand, saa synes jeg jo ogsaa nok, at Kvinderne skulde tænke paa at lette os Vejen lidt, — det kan stundom være nok saa svært for en enlig Kvinde at arbejde en Forretning op, — men jeg har Mod nu, — og det er en god Drivkraft.«